

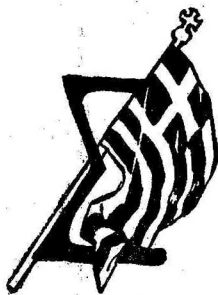

J. B. Georges Hébert.

Μαρία ή Ναγδαληνή

Η ΣΗΜΑΙΑ

I

ΑΝ θερισμένα στάχυα, εἶ-
ναι ξαπλωμένοι χάμω στὴ
γῆ οἱ νεκροί.

Ἡ παγωνιά ὅλα τὰ νε-
κρώνει. Καὶ λουλούδια καὶ
ποτάμια καὶ πουλιά.

Σκοτεινιά Μέσ' τὰ χαν-
δάκια, μιὰ μαυροφόρα λα

γοπερπατεῖ γυρνεύει τὸν γυιό της

Μαῦρο ξεφτισμένο σάλι σκεπάζει τοὺς κοκκα-
λιάρικους ὤμους της.

Τρέμουν τὰ γόνατά της.

Τὸ παιδί της μὲ πόνο γυρνεύει, φιλιὶ στὸ μέ-
τωπό του ν' ἀφήσῃ.

Νά το !

Μέσα στὴ σκόνῃ τοῦ δρόμου πλαγιασμένο.

Ἄλλὰ μὲ ἓνα σύντροφο.

Ἡ σημαία τῆς πατρίδος, τρυπημένη ἀπὸ
ἐχθρικά βόλια, τὸ παιδί της ἀγκαλιάζει —
σάβανο γλυκὸ τοῦ νικημένου.

Τῆς μπαρουτοκαμένης σημαίας ξεφτι-
σμένο εἶναι τὸ μετάξι.

Μὰ' στῆς δίπλες της ἔχει φωλιάσει ἡ
Δόξα.

Καὶ τὴν ἀγκαλιάζει ὁ νεκρὸς γιὰ Χάρου
κρεββάτι.

Ἦσυχα τὸ παιδί της κοιμᾶται, στὴ γω-
νιά μιᾶς πέτρας ἀκουμβῶντας.

Χαμογελάει.

Ἵπερήφανο, ὅπως καὶ στὴ ζωή.

Στὰ μάτια ἡ μάνα τὸ φιλεῖ, ποῦ καὶ νε-
κρά, ἄγρυπνα κυττοῦσαν τὸν Οὐρανό.

Τὸ φιλεῖ στὰ μάτια, τὰ ὠμορφα μάτια, τὰ
γλυκά, ποῦ πειὰ ἡ δόλια ποτὲ δὲν θὰ ξα-
ναῖδῃ.

Τὸ φιλεῖ καὶ φεύγει, πέρνοντας στὴ τύ-
χη ἓνα μονοπάτι.

Δρασκελᾷ τῶν πεθαμμένων τὰ κορμιά.

Μὰ μιὰ παράξενη φλόγα νοιώθει στὰ
στήθῃ.

Χαρὰ ἀλλόκοτη διώχνει τὴ λύπη.

Κάτι σφιγκτεκρατεῖ . . .

II

Νύχτα.

Φθάνει εἰς τὸ στρατόπεδον.

Δίπλα στὰ ὅπλα κοιμοῦνται οἱ στρατιῶται.

Τὴν σιωπὴ τῆς νύχτας σχίζει ἐνδὸς λαβωμένου
τὸ βογγητό.

—Νά,—λέγει εἰς τὸν ἀρχηγό, καὶ τοῦ δεί-
χνει μιὰ σημαία—ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ μου
τὴν φέρνω, ποῦ ξεψύχησε φιλῶντας τὸν Σταυρό.

Κολλᾷ τὰ χεῖλη της τὰ ὄσπρα εἰς τὸ δοξασμένο
ἐκεῖνο κουρέλι

Τὸ αἷμα σταματᾷ.

Τὰ πόδια της τρικλίζουν.

Δίχως παράπονο στὰ χεῖλη, σφωριάζεται ἡ μάνα.

Καὶ φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη ἡ πνοή, ἀλλὰ τὸ μά-
τι της δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ τὴ σημαία — σάβανο
τοῦ παιδιοῦ της, σάβανο δικό της.

(Μίμησις).

ΔΙΚ.

